

Γιώργος Αθανασιάδης → Δικηγόρος, Θεατρικός Συγγραφέας → e-mail: athanasiadis.g@hotmail.com

ΠΕΡΙ ΝΟΜΩΝ & ΕΛΛΗΝΩΝ ΖΩΗΣ

ΠΕΤΡΙΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ, μέρος θ'

ΘΕΛΞΙΕΠΕΙΑ

Παιδί μου... συγγνώμη! (πγαίνει κοντά του του αρπάζει το χέρι το φιλά και ξεσπά σε λυγμούς κρατώντας στο στόμα της το χέρι του Κίμωνα).

ΚΙΜΩΝ

Δεν έκανες τίποτα κακό μάνα για να ζητάς συγγνώμη... Ήσουν η απόλυτη μάνα και είσαι και θα είσαι για πάντα (στρέφεται προς τον Χάρη, ο οποίος έχει παγώσει τόσο ώρα και δεν αντιδρά ενώ ο Φαίδων έχει βγάλει ένα χαρτομάντιλο και σκουπίζει το πρόσωπο του κοιτώντας με έκπληξη τότε τον Κίμωνα, τη Θελξίεπεια και τον Χάρη). Και σύ πατέρα... δεν έκανες τίποτα καλό σε μένα. Δεν ήξερες... δεν έμαθες ποτέ... μόνο που να... Ξέρεις τελικά...

πλάθουμε με την φαντασία μας ιστορίες... Πλάθουμε και ανθρώπους... Διάλυσε ο πελαγίσιος αέρας εκείνο το ρόζ σύννεφο που ήσουν τυλιγμένος... Δεν είσαι ο ταξιδευτής των ονείρων μου. Γιατί να ήσουν άλλωστε; Επειδή σε ήθελα εγώ να είσαι; Ανόπτες παιδικές φαντασιώσεις... το μόνο που έχεις απο τις συνήθειες του ναυτικού που ονειρευόμουν είναι μία... Να πίνεις και κάθε βράδυ να είσαι μεθυσμένος στο ψηλό κάθισμα του μπάρ... Εκεί που είναι πολλοί... μα πολλοί. Και μόνοι... Αλλά κανένα καράβι δεν σε περίμενε... άντε κάνα κίτρινο ταξί στην μεγάλη πόλη. Και ποτέ δεν υπήρξε για σένα στην ζωή σου ήρεμο λιμάνι να ξεκουραστείς... Η ζωή σου πάντα στη τρικυμία προσπαθούσε να σταθεί στον αφρό... Αλλά τα κύματα της ήταν δυνατά για να αντισταθείς. Παρασερνόσουν σαν ακυβέρνητο καράβι που κάποια στιγμή θα τσακιστεί στα βράχια. Γιατί δεν έχεις ακόμη τσακιστεί είναι άλλο θέμα. Η μήπως έχει τσακιστεί;

ΧΑΡΗΣ

Κίμωνα... Κίμωνα ... παιδί μου... τι ... τι... ;

ΚΙΜΩΝ

Δεν χρειάζεται να πεις τίποτα... άκουσα όσα άκουσα και κατάλαβα άλλα τόσα. Η ζωή για σένα είναι ένα παιχνίδι. Μόνο που στο παιχνίδι αυτό παίζεις με τις ψυχές των ανθρώπων. Είμαι αρκετά μεγάλος πιά. Έχω και εγώ τους δικούς μου προσδιορισμούς και πορείες.

Έχω στόχους και παλεύω γι αυτούς. Αλλά έμαθα ένα πράγμα... και το έμαθα καλά... Έμαθα ν ακούω, ν αφουγκράζομαι τον παλμό της ζωής γύρω μου. Κάτι που εσύ δεν έμαθες ποτέ...

ΘΕΛΞΙΕΠΕΙΑ

Χάρη... ίσως δεν έπρεπε καθόλου να μιλήσω. Ίσως τώρα σκοτώσα το όνειρο και την ελπίδα. Με τα ίδια μου τα χέρια. Όχι το δικό μου, γιατί είναι πολλά χρόνια που έχω πάψει εγώ να ονειρεύομαι. Η ζωή μου περνάει μέσα σ εκείνη τη κουζίνα. Βασίλισσα του τηγανιού και της κατσαρόλας. Αλλά όταν έφυγε το όνειρο ήρθε ο στόχος και αυτός ήταν ένας. Να ζήσω, να ζήσω για να δώσω ζωή. Για να δώσω ανάσα στην ζωή που εγώ δημιούργησα. Σιχαίνομαι να λέω τέτοια πράγματα, έκανα απλά εκείνο που επέτασσε η φύση μου σαν γυναίκα και σαν μάνα, εκείνο που μου έλεγε το συναίσθημά μου και που κάνουν όλες οι μάνες στο ζωϊκό βασίλειο. Είμαι πολύ μα πολύ ευτυχισμένη, γιατί έχω τον Κίμωνα και τον παραδίδω στην ζωή και στην κοινωνία, ελεύθερο, αυτόνομο και αγωνιστή. Για να δημιουργήσει... και εγώ απο απόσταση να παρακολουθώ στο μέλλον την πορεία του και να χαίρομαι μέσα απο την χαρά του. Χάρη, μεγάλωσα αυτό το παιδί, ελεύθερο και ανεξάρτητο. Νωρίς το έδωξα απο κοντά μου, στην Αθήνα, για να μάθει την επιβίωση. Διακριτικά παρακολουθούσα την κάθε του μέρα, την κάθε του κίνηση... Εδωσα στη ζωή έναν ώριμο άντρα.

ΧΑΡΗΣ

Πόσο αργά μπορεί νάναι πια; Κίμωνα, πόσο περιθώριο έχω, πόσο χώρο μου δίνεις στη ζωή σου να προσπαθήσω να γίνω πατέρας αν μπορέσω ποτέ; Ίσως και η δική μου ζωή να ήταν διαφορετική αν ήξερα οτι υπήρχες. Είναι τρομερό... η ζωή πήρε το πάνω χέρι πιά. Με έσπρωξε στην θέση που πρέπει... είχες δίκιο Φαίδωνα τελικά... τώρα πάω στη θέση που πρέπει... σήμερα έγινα 45 ετών... τώρα πριν λίγη ώρα εντελώς ξαφνικά... δεν ξέρω, δε ξέρω αλήθεια πως να γίνω πατέρας, αν θα γίνω, αν πρέπει να γίνω... αν με θέλουν να γίνω.

ΘΕΛΞΙΕΠΕΙΑ

Την αγάπη και τα συναισθήματα των άλλων τα κερδίζουμε με αγώνα Χάρη! Πατέρας ή μάνα δεν γίνεσαι γιατί έτυχε κάποια στιγμή και δημιούργησες μια ζωή. Πατέρας και μάνα γίνεσαι κάθε μέρα της ζωής σου για το παιδί σου μέχρι να κλείσεις τα μάτια σου. Και μετά έρχεται η μνήμη και τυχεροί όσοι και όσες ζούν μέσα από αυτήν στις ψυχές των παιδιών τους και η εικόνα τους φέρνει δάκρυα στα μάτια τους. Άξιοι στο έργο τους και η ανταπόδοση τους ότι δεν πέρασαν από αυτή τη ζωή χωρίς σκοπό και λόγο Πατέρας είναι και ο συγγραφέας Χάρη, και ο κάθε δημιουργός που κάτι προσφέρει στον κόσμο. Ο καθένας μας είναι πατέρας και μάνα, όταν αγωνίζεται και προσφέρει ένα παιδί που άλλοτε είναι βιολογικό άλλοτε είναι το δημιουργικό του έργο. Επομένως πια Χάρη απο σένα εξαρτάται και μόνο απο σένα να γίνεις πατέρας γιατί σύζυγος δεν θα γίνεις ποτέ σίγουρα. Σύντροφος δεν θα γίνεις ποτέ σίγουρα. Και όσο για τον γάμο εκείνο στο Ναύπλιο, ποτέ δε σε πίστεψα. Ξέρω ότι ποτέ δεν υπήρξε καμία Ειρήνη στη ζωή σου. Ούτε υπήρχε στο Ναύπλιο ξενοδόχος που νάχει κόρη Ειρήνη. Δεν ξέρω γιατί ο Φαίδωνας, σε υποστήριξε και είπε όλη αυτή την ιστορία που την είχα ήδη ψάξει εγώ εδώ και πολλά χρόνια. Μπορεί απλά να είναι καλός σου φίλος. Σίγουρα όμως για να το κάνει είναι καλός άνθρωπος.

ΚΙΜΩΝ

Μάνα, δεν ξέρω... τι να πώ... αλλά εγώ πιά έχω πατέρα. Δεν είναι εκείνος που ονειρευόμουν, αλλά μακριά είναι η αλήθεια απο το όνειρο πάντα μου έλεγες να κάνω όνειρα για νάμαι ζωντανός αλλά να βλέπω τις αλήθειες και να παλεύω γι αυτές... σήμερα το όνειρο διαλύθηκε, βλέπω την αλήθεια μπροστά μου και θα παλέψω γι αυτήν... θέλω ο πατέρας μου... να γίνει πατέρας μου αν το θέλει κι αυτός και μπορεί, τόχω εγώ ανάγκη για την δική μου ισορροπία... όχι δεν θέλω να ζήσει μαζί μας, θέλω απλά να υπάρχει, θέλω ένα πατέρα, έχω την ανάγκη να έχω ένα πατέρα... μεγάλωσα χωρίς αυτόν και ακουμπούσα το κεφάλι μου στους πατεράδες των φίλων μου, ζητιανεύ-

οντας λίγη πατρική αγάπη ήμουνα όμως τυχερός, είχα την δική σου αγάπη μάνα και έτσι μπορούσα να ονειρεύομαι είσαι τόσο μοναδική...

ΧΑΡΗΣ

Κίμωνα... θα προσπαθήσω

ΦΑΙΔΩΝ

Πόσα ανθρώπων πάθη νάφερε άραγε το πέλαγος; Και ο θαλασσινός αέρας χτυπώντας με δύναμη τους ρημαγμένους τοίχους του παλιού κάστρου. Πόσα όνειρα σκόρπισε μακριά και πόσες αλήθειες γκρεμίστηκαν και θα γκρεμιστούν κάποια μέρα μαζί με τους τοίχους του κάστρου αυτού. Και στέκεται όρθιο ακόμη μισό μα περήφανο μέχρι που θάρθει το τελικό χτύπημα να το διαλύσει και μαζί και όλες τις μνήμες που κουβαλά. Θα περιφέρονται σαν στοιχειά πάνω στα ερείπια και θα τρέχουν στις σκόρπιες πιά πέτρες... Και θα τραγουδάνε χιλιάδες ιστορίες. Αρχέγονες ζωές... και μεις τουρίστες φωτογραφίζοντας τα κομμάτια. Γράφοντας στο χαρτί όλα εκείνα που άλλοι έζησαν γιατί απλά οι ίδιοι δεν πρόλαβαν. Ετσι είναι Χάρη, ήρθε η ώρα της δικής σου ιστορίας. Ευτύχησε να την γράψεις εσύ... Και αν δεν μπορέσεις στο χαρτί γράφτην στη ψυχή αυτού του παιδιού... Που σε κοιτάζει με μάτια γεμάτα λαχτάρα. Πολλά μάτια στην ζωή σου σε κοίταξαν με μάτια γεμάτα λαχτάρα και πάθος και εσύ το μόνο που ήξερες είναι να αποστρέφεις το βλέμμα. Κυνηγώντας το εφήμερο, το προσωρινό, το φευγάλεο. Δεν ήθελες να κρατήσεις ποτέ και τίποτα. Σε φόβιζε η ευθύνη και η συνέπεια. Ζούσες πάντα τα υποκατάστατα ζωής και... την ίδια τη ζωή την έσπρωχνες μακριά σου. Αλλά πάντα έρχεται η μέρα που η ίδια η ζωή γαντζώνεται πάνω σου. Και τότε ή την αγκαλιάζεις με αγάπη και προχωράς τον δύσκολο τον πέτρινο αυτό δρόμο... Η σου γίνεται βάρος αβυσταχτο και ανήμπορο και αδύναμο σε τσακίζει... Η επιλογή είναι δική σου τώρα πιά... Για μένα, σήμερα τέλειωσαν οι διακοπές αυτές... Για σένα αρχίζει μια άλλη ζωή... Μην τη σπρώξεις μακριά...